

Γιρζιεν Μπανδέρους

ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Από τον
συγγραφέα του
**ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ
ΚΛΟΥΖ**

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
π α ι δ ι κ ό

Πρώτη έκδοση Φεβρουάριος 2024

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ Jürgen Banscheraus, *Wir sind die Größten*

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΔΟΚΙΜΙΩΝ Δώρα Γιακουμή
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Ναταλία Καπατσούλια
ΠΡΟΣΑΡΜΟΓΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ Δήμητρα Μηλιώρη

ISBN 978-618-03-3675-7
ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83675
Κ.Ε.Π. 5832 Κ.Π. 19847

© 2023, Jürgen Banscheraus
© 2023, Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ** (για την ελληνική γλώσσα)

Εκδόσεις **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003500, fax: 211 3003562
metaixmio.gr
metaixmio@metaixmio.gr

Κεντρική διάθεση:
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562

Βιβλιοπωλεία **ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ**
Ασκληπιού 18, 106 80 Αθήνα,
τηλ.: 210 3647433, fax: 211 3003562
Πολυχώρος, Ιπποκράτους 118, 114 72 Αθήνα,
τηλ.: 211 3003580, fax: 211 3003581

ΓΙΡΓΚΕΝ ΜΠΑΝΣΕΡΟΥΣ

ΕΙΜΑΣΤΕ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ

Μετάφραση:
Άγγελος Αγγελίδης
Μαρία Αγγελίδου

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ Ι

Κάποια μέρα του Μάη

Κεφάλαιο 1

Μπεν

«Μ^{ΠΕΝ!}
Ναι ναι.

«Μπέ-νι!!!»

Παρατήστε με ήσυχο.

«Μπέ-νια-μιν!»

Δε με..., λέω γω.

Όταν αρχίζουν οι αδερφές μου να με φωνάζουν, δε σταματάνε με τίποτα. Δε με νοιάζει. Ας ουρλιάζουν μέχρι να κλείσει ο λαιμός τους. Απάντηση από μένα δε θα πάρουν. Η κρυψώνα μου είναι τέλεια. Εδώ δε με βρίσκει κανείς.

Αυτό το κρυφό δωματιάκι στο βάθος της σοφίτας μας το ανακάλυψα πέρυσι. Ακούμπησα τυχαία την πλάτη μου στον τοίχο – και ξαφνικά ο τοίχος υποχώρησε κι άνοιξε πίσω μου. Ίσα που πρόλαβα να κρατηθώ και να μη βρεθώ από την άλλη μεριά της στενής πορτούλας. Αν δεν πιανόμουνα, θα κουτροβαλιαζόμουνα σίγουρα μέσα στο καμαράκι.

Που είναι τόσο δα. Έχει μέσα μόνο μία καρέκλα και μια σιφονιέρα και δε χωράει τίποτε άλλο. Αυτή η σιφονιέρα μάλλον βρίσκεται εδώ πάνω από την αρχή του κόσμου. Το σπίτι μας χτίστηκε το 1850, υπάρχει και χαρτί που το γράφει. Η μαμά μου το 'χει κορνιζάρει και το 'χει κρεμάσει στο σαλόνι δίπλα στο τζάκι. Μπορεί και η σιφονιέρα να 'ναι το ίδιο αρχαία, μη σας πω και πιο αρχαία ακόμα. Την καρέκλα με την ψάθινη πλάτη την ανέβασα εγώ κρυφά από το υπόγειο.

Μέχρι τώρα δεν έχω καταφέρει ν' ανοίξω τα συρτάρια της σιφονιέρας. Δεν πειράζει όμως. Έχω καιρό. Κάποια στιγμή θα τα καταφέρω. Και θα βρω, ελπίζω, κάτι πραγματικά πολύτιμο. Καμιά ράβδο χρυσού, ας πούμε – ή έστω έναν χάρτη θησαυρού.

«Μπεν!» ακούω τώρα τη φωνή της μαμάς.

Αλλά ούτε αυτή τη φορά κουνιέμαι. Εδώ πάνω μπορώ να διαβάσω ό,τι θέλω και όση ώρα θέλω. Ή να χαζεύω από τον μικρό φεγγίτη τα σύννεφα, χωρίς να μ' ενοχλεί κανένας. Τα κοιτάω και φαντάζομαι πως ταξιδεύω μαζί τους, στην Αυστραλία, στην Τασμανία, στην Ανταρκτική, όπου μου κάνει κέφι. Κι ότι γυρίζω στο σπίτι όταν οι αδερφές μου έχουν ήδη φύγει.

Παράξενο που ως τώρα κανένας από τους δικούς μου δε σκέφτηκε ότι ίσως να υπάρχει κι άλλο καμαράκι εδώ πάνω στη σοφίτα. Φτάνει να κοιτάξει κανείς τη σκεπή του

σπιτιού μας από κάτω από τον δρόμο για να το καταλάβει. Φαίνεται ο φεγγίτης του.

«Μπένιαμιν! Έχεις μάθημα!»

Κατάρα, το είχα ξεχάσει αυτό! Αφήνω στη σιφονιέρα το βιβλίο για τα αρπαχτικά πουλιά που διάβαζα και βγαίνω από την κρυψώνα μου. Στις μύτες των ποδιών, κατεβαίνω στο δωμάτιό μου και παίρνω την τρομπέτα και τις παρτιτούρες μου από το ράφι της βιβλιοθήκης. Δεν έχω μελετήσει δευτερόλεπτο. Πάλι θα την πιάσουν τα νεύρα της την κυρία Στουρμ. Κάποια μέρα σίγουρα θα τα πει όλα στη μαμά και στον μπαμπά. Ήδη με φοβερίζει ότι θα το κάνει.

«Πού ήσουνα χωμένος;» με ρωτάει η μαμά, όταν μπαίνω στην κουζίνα.

«Εεεε...» απαντώ.

«Εντάξει, εντάξει, το ίδιο κάνει». Η μαμά παίρνει το κλειδί του αυτοκινήτου. «Θα αφήσω πρώτα εσένα στην κυρία Στουρμ και μετά θα πάω τα κορίτσια στο Ωδείο. Εμπρός, λοιπόν: αλέγκρο κον μότο, σε παρακαλώ πολύ! Ή μάλλον: πρέστο!»

Να εξηγήσω εδώ για όσους δεν τα ξέρουν αυτά: είναι οι οδηγίες οι σημειωμένες δίπλα στις νότες, που λένε στον μουσικό πόσο γρήγορα ή αργά πρέπει να παίξει το κάθε κομμάτι. «Αλέγκρο κον μότο» θα πει «γρήγορα!», «κου-

νήσου!». Και «πρέστο» θα πει «βιάσου!», «πιο γρήγορα!». Ή, όπως θα 'λεγε ο επιστάτης του σχολείου μας: «πάτα γκάζι, μεγάλε!».

Στην οικογένειά μου η μουσική είναι γραμμένη με κεφαλαία γράμματα. Μεγάλα και παχιά μαύρα γράμματα. Πάντα κάποιος μελετάει, υπάρχουν μέρες που επί ώρες ακούς τρία διαφορετικά όργανα να παίζουν ταυτόχρονα. Και τότε το σπίτι ολόκληρο βουίζει σαν παλιό χαλασμένο ραδιόφωνο. Είναι πολύ εκνευριστικό. Αλλά καλύτερα να μην το πεις αυτό με δυνατή φωνή. Μη σ' ακούσουν να το λες. Γιατί θα βρεις τον μπελά σου.

Το κατακίτρινο Φολκσβάγκεν βανάκι, που οι γονείς μου αγόρασαν από δεύτερο ή τρίτο χέρι αμέσως μετά τη γέννηση της Μπρούνι, έχει τρεις σειρές καθίσματα. Η μαμά κάθεται στη θέση του οδηγού. Στη μεσαία σειρά κάθονται η Μπόνι, η Μπέτι και η Μπρούνι. Και στην πίσω σειρά στριμώχνομαι εγώ, παρακαλώντας από μέσα μου να μην ξαναρχίσει το δούλεμα. Που, φυσικά, αρχίζει. Πάντα αρχίζει.

«Λοιπόν, μικρέ, κρυφτούλι έπαιζες;» ρωτάει η Μπόνι. Έχει κιάλας λίγο στήθος κι από πέρυσι έχει αρχίσει να φοράει στενά, κολλητά τζιν με τρύπες όλο ξέφτια και κοντά μακό, τόσο κοντά, που φαίνεται ο αφαλός της. Πάνω γράφουν «Hard Rock Cafe». Ή κάτι τέτοιο. Και νομίζει ότι είναι τελείως, τελείως, τελείως μεγάλη.

«Στο μπάνιο είχες χωθεί; Πίσω από τη λεκάνη;» ρωτάει η Μπέτι.

Η μεσαία μου αδερφή έχει πηδήξει τάξη. Και παρ' όλα αυτά έχει άριστα σε όλα τα μαθήματα, ακόμα και στη γυμναστική, πράγμα που αποκλείεται, αφού κουνιέται σαν την πάπια και δεν μπορεί να ρίξει μια μπαλιά της προκοπής ούτε με σφαίρες: ακόμα και το μπαλάκι του τένις δεν το φτάνει πιο πέρα από τα πέντε μέτρα. Αλλά μάλλον έτσι είναι πράγματα στο σχολείο. Άμα οι δάσκαλοι και οι καθηγητές σε πάρουν από καλό μάτι, άμα πιστέψουν ότι είσαι αστέρι, δε χρειάζεται να ιδρώνεις πια για τους βαθμούς σου.

Στην οικογένειά μου όλοι καμαρώνουν την Μπέτι. Όλοι; Σχεδόν όλοι. Εγώ προσωπικά τη θεωρώ πολύ βλαμμένη. Και όχι από τη ζήλια μου για τους βαθμούς της, δεκάρα δε δίνω για τους βαθμούς της. Αν ήμουν ο Χάρι Πότερ και ήξερα να κάνω μαγικά, η πρώτη που θα εξαφάνιζα θα ήταν η Μπέτι. Και μάλιστα πρεστίσιμο! Μια και καλή! Για πάντα!

«Ο Μπεν κολυμπάει στη λεκάνη μέσα, έγια μόλα έγια λέσα!» τραγουδάει κοροϊδευτικά η Μπρούνι. Τη μικρότερη αδερφή μου γενικά τη συμπαθώ. Αλλά μόλις βρεθεί με την Μπέτι και την Μπόνι, αρχίζει κι αυτή τις βλακειές τις δικές τους. Εγώ, στο μεταξύ, έχω φτάσει στο μπόι την Μπόνι. Την Μπέτι και την Μπρούνι τις έχω περάσει, τους

ρίχνω μισό κεφάλι, θα μπορούσα να φτύσω στις χωρίστρες τους, και μάλιστα χωρίς να σηκωθώ στις μύτες των ποδιών μου! Αλλά και οι τρεις μου φέρονται σαν να 'μαι μωρό. Δεν το κόβουν με τίποτα.

«Αφήστε ήσυχο τον Μπεν!» φωνάζει η μαμά από μπροστά. «Δεν είναι αστεία αυτά!»

Ευχαριστώ πολύ, μαμά. Εντάξει, μία στις τόσες, ας πούμε κάθε δυο τρεις μέρες, παίρνεις το μέρος μου. Δεν υπάρχει άλλος τρόπος: πρέπει να φύγω από το σπίτι. Θα πάρω μαζί μου τα βιβλία για τα διάφορα πουλιά, τα καλά μου κιάλια, τ' αγαπημένα μου τουβλάκια και τον Βίλι, τον αρκούδο μου. Και θα γίνω καπνός. Μπορώ να πάω όπου θέλω. Κατά προτίμηση σ' ένα μέρος όπου θα υπάρχουν μόνο αγόρια. Και άντρες. Κάπου όπου δε θα νιώθω συνεχώς περικυκλωμένος από κορίτσια και γυναίκες.

Το βράδυ μάς καλεί ο μπαμπάς στο Skype. Η εταιρεία του έχει αναλάβει ένα ολοκαίνουριο εκκλησιαστικό όργανο κάπου στην Εσθονία. Η Εσθονία είναι δίπλα στη Ρωσία, φεύγεις από το Βερολίνο με κατεύθυνση προς Αγία Πετρούπολη και σε κάποιο σημείο στρίβεις αριστερά προς τη Βόρεια Θάλασσα. Μόλις το όργανο τοποθετηθεί στην εκκλησία και το δοκιμάσουν και παίζει όπως πρέπει να παίζει, ο μπαμπάς θα δώσει το πρώτο κοντσέρτο. Έτσι κάνει πάντα. Μετά, δυστυχώς, δε θα γυρίσει κατευθείαν

σπίτι. Θα πάει πρώτα αεροπορικώς στη Μόσχα. Τι θα κάνει εκεί δεν ξέρω. Αλλά σίγουρα κάτι που θα έχει σχέση με εκκλησιαστικά όργανα.

«Τι κάνεις, Μπεν;» ρωτάει ο μπαμπάς. Τον βλέπω στην οθόνη, έχει μέρες να ξυριστεί.

«Όλα εντάξει, μπαμπά».

«Με την κυρία Στουρμ πώς τα πας;»

«Μια χαρά». Δεν υπάρχει λόγος να του πω τώρα ότι η δασκάλα της τρομπέτας με κατσάδιασε άσχημα. Και μ' έβαλε να παίζω κλίμακες για μία ολόκληρη ώρα, ενώ εκείνη στεκόταν όρθια μπροστά στο παράθυρο κοιτάζοντας έξω και κάνοντας πως δε με ακούει. Τις ίδιες, συνέχεια τις ίδιες μονότονες νότες, πάνω κάτω. Ξανά και ξανά. Μία στη δίεση, μία στην ύφεση. Ε, πώς να μου αρέσει μετά το μάθημα της τρομπέτας; Για πείτε μου, σας παρακαλώ πολύ!

Και να ξέρετε ότι η κυρία Στουρμ με θεωρεί ταλέντο, μια μικρή ιδιοφυΐα. Το έχει πει στη μαμά. Και η μαμά το είπε σε μένα. Γιατί δε μου το είπε η ίδια η κυρία Στουρμ; Αν μου το 'λεγε, σίγουρα θα με έκανε να μελετάω με περισσότερο κέφι. Αλλά η δασκάλα της τρομπέτας ξέρει μόνο να με μαλώνει, να μου λέει ότι είμαι φοβερός τεμπέλης κι ότι μαζί μου χάνει την ώρα της. Τεμπέλης, να ξέρετε, δεν είμαι. Καθόλου μα καθόλου. Λίγο ξεχασιάρης μπορεί. Κι αυτό όχι πάντα. Δεν τα ξεχνάω όλα. Ξεχνάω μόνο ό,τι δε με ενδιαφέρει. Κι αυτό είναι εντάξει. Σωστά;

«Πότε θα με πάρεις κι εμένα μαζί σου;» ρωτάω τον μπαμπά. Τον έχω ρωτήσει πολλές φορές. Για την ακρίβεια, κάθε φορά που φεύγει για δουλειά. Και μου δίνει πάντα την ίδια απάντηση.

«Είναι πολύ δύσκολο» αρχίζει ο μπαμπάς ύστερα από μια μικρή παύση. Τα λόγια του τα έχω μάθει πια απέξω. Πρώτα σκουπίζει τη γυαλιστερή φαλάκρα του. Ύστερα περνάει το χέρι πάνω από τα μάτια του. Και συνεχίζει: «Εσύ έχεις σχολείο. Κι εγώ πρέπει να μελετάω για το επόμενο κοντσέρτο μου. Ή να τοποθετώ αυλούς. Ή να μιλάω με αρχιτέκτονες που δεν έχουν ιδέα από εκκλησιαστικά όργανα. Ή να φεύγω με το αεροπλάνο κατεπειγόντως για κάπου αλλού, όπου κάποιο όργανο έχει πάθει ζημιά...».

«Εντάξει, μπαμπά» τον κόβω. Ξέρω πως μπορεί να συνεχίσει έτσι χωρίς σταματημό, μέχρι να φτάσει πίσω στον Αδάμ και στην Εύα ή στη Μεγάλη Έκρηξη. «Μια ιδέα ήταν μόνο».

Για λίγα δευτερόλεπτα το πρόσωπο του μπαμπά τρεμοπαίζει στην οθόνη, ενώ από το μικροφωνάκι ακούγονται παράσιτα. Μετά ξανά η φωνή του μπαμπά, κάπως συρτή και κοφτή μαζί. Αλλά τον καταλαβαίνω.

«Κάποια στιγμή θα σας πάρω όλους μαζί μου, σου το υπόσχομαι» λέει. Κι αυτήν την πρόταση την έχω ακούσει επίσης εκατό φορές.

Ναι, ναι, λέω από μέσα μου. Κι αυτό για μένα θα είναι χειρότερο κι από την κόλαση. Η Μπόνη, η Μπέτι και η Μπρούνη θα με βομβαρδίζουν με τις βλακείες τους. Και η μαμά στο τέλος θα παίρνει, όπως πάντα, το μέρος τους. Επειδή είναι γυναίκα. Και οι γυναίκες στα δύσκολα υποστηρίζονται πάντα μεταξύ τους. Μη διανοηθεί κανένας να μου πει το αντίθετο. Δεν ακούω. Ο μπαμπάς δεν τολμάει να πει λέξη στις αδερφές μου. Δεν ξέρω αν είναι γενικά έτσι δειλός. Με τα κορίτσια πάντως είναι.

«Καληνύχτα, Μπεν» λέει ο μπαμπάς. Θέλει να μιλήσει ακόμα με την Μπόνη και με τη μαμά.

«Καληνύχτα» του απαντάω.

Την άλλη μέρα το πρωί νιώθω λες κι ανέβηκα τη νύχτα στην κορυφή του Έβερεστ – ολομόναχος και χωρίς οξυγόνο. Δε μ' έπιανε ύπνος. Η καμπάνα της εκκλησίας χτύπησε μία κι εγώ στριφογύριζα ακόμη στο κρεβάτι. Και στο μυαλό μου μέσα στριφογύριζαν οι απαίσιες αδερφές μου. Ο μπαμπάς μου, που δεν είναι ποτέ σπίτι. Το σχολείο μου, όπου δεν έχω κανέναν φίλο, ούτε για δείγμα. Πέρυσι στις διακοπές μας στη Βρετάνη γνώρισα τον Πιερ. Ο Πιερ θα ήταν ο καλύτερός μου φίλος, αν δεν έμενε τόσο μακριά.

Σηκώνομαι με κόπο, σέρνομαι ως το μπάνιο, πλένω τα χέρια και την ακρούλα της μύτης μου, ντύνομαι, κατεβαίνω στην κουζίνα. Οι αδερφές μου έχουν καθίσει κιόλας

γύρω από το τραπέζι και τρώνε το πρωινό τους. Καμιά δε μιλάει. Κανονικά χαίρομαι όταν το βουλώνουν. Είναι κάτι που συμβαίνει σπάνια. Αλλά τώρα για κάποιον ανεξήγητο λόγο δε μου αρέσει. Μπορεί να 'χει δίκιο η Μπόνι που με λέει παράξενο.

«Έγινε τίποτα;» ρωτάω, κόβοντας –όπως κάθε πρωί– μια άγουρη, σχεδόν πράσινη ακόμη μπανάνα μέσα στα δημητριακά μου. Η Μπέτι με παρακολουθεί με σιχασιά – κι αυτό μου φτιάχνει το κέφι. Προσθέτω μισό λίτρο γάλα στο μπολ μου κι αρχίζω να τρώω.

«Δοιπόν;»

Καμία απάντηση.

«Έγινε τίποτα και δεν το ξέρω;» επιμένω.

Σιωπή.

«Θα μείνει η Μπέτι στην ίδια τάξη;»

Οι αδερφές μου κουνάνε τα κεφάλια. Η Μπέτι μού βγάζει τη γλώσσα.

«Μη χασομεράς» λέει η μαμά και μου γεμίζει το φλιτζάνι με ζεστό κακάο. «Θα το κουβεντιάσουμε το βράδυ. Εντάξει;»

Στον δρόμο για το σχολείο, μέσα στο αυτοκίνητο, βουβαμάρα. Αυτό δε συμβαίνει ποτέ – το πολύ πολύ καμιά φορά έπειτα από πολλές ώρες ταξίδι, στις διακοπές ας πούμε, όταν όλοι είμαστε ψόφιοι στην κούραση. Εγώ κατεβαίνω

πρώτος, μετά η μαμά πηγαίνει τις αδερφές μου στο Μουσικό Γυμνάσιο Μαξ Ρέγκερ. Η Μπόνι πάει στην Τρίτη, η Μπέτι στη Δευτέρα, η Μπρούνι στην Πρώτη.

Όταν τελειώσω το Δημοτικό, δε θέλω να πάω στο ίδιο γυμνάσιο με τις αδερφές μου. Θέλω να πάω σε άλλο. Σ' ένα μακριά αποδώ. Αν γίνεται, σε άλλο γαλαξία. Στο Νεφέλωμα της Ανδρομέδας, ας πούμε, θα ήταν μια χαρά.

Ως συνήθως, μπαίνω τελευταίος στην αίθουσα. Τη στιγμή που αφήνω το σακίδιό μου στο θρανίο, μπαίνει και η κυρία Στάινμπαϊς. Είναι καλή κυρία – ιδίως με τα κορίτσια. Δεν απορώ. Στην εκδρομή μάθαμε πως έχει τρεις κόρες – και κανέναν γιο.

Όταν μπαίνει στην αίθουσα η κυρία Στάινμπαϊς, σηκωνόμαστε όρθιοι. Περιμένει να κάνουμε ησυχία. Αυτό παίρνει λίγη ώρα. Μετά λέει: «Καλημέρα».

«Κα-λη-μέ-ρα, φρά-ου Στάιν-μπαϊς!» απαντάμε όλοι μαζί ρυθμικά.

«Καθίστε» μας λέει.

Και ανοίγει το κατακόκκινο σημειωματάριό της. Το ξεφυλλίζει μία, δύο, τρεις φορές. «Μπεν Φρόλιχ» λέει τελικά. «Παρακαλώ, διάβασέ μας την ιστορία σου».

«Τι;» ξεστομίζω άθελά μου.

«Πρώτον, δε λέμε “τι”. Λέμε: “Πώς είπατε, παρακαλώ;”. Και δεύτερον...» Σηκώνεται από την έδρα, έρχεται και στέκεται μπροστά μου. «Και δεύτερον, εχτές συζη-

τήσαμε μία ολόκληρη ώρα την εικονογραφημένη ιστορία. Για τον δασοφύλακα και τον σκύλο του».

Ποιον δασοφύλακα; Ποιον σκύλο; Ειλικρινά δεν έχω ιδέα για ποια ιστορία μιλάει η δασκάλα μου. Αλλά κουνάω το κεφάλι μου συμφωνώντας. Για καλό και για κακό.

«Δείξε μου, σε παρακαλώ, το τετράδιό σου».

Της κάνω το χατίρι.

«Να, εδώ το έχεις γράψει» λέει η κυρία Στάινμπαϊς. Και, υψώνοντας τη φωνή της, διαβάξει: «Γράψτε το δικό σας τέλος για την ιστορία του δασοφύλακα». Μου δείχνει το ανοιχτό τετράδιο, αναγνωρίζω πράγματι τα γράμματά μου. Αδύνατον, όμως, να θυμηθώ πότε το έγραψα αυτό. Μήπως άρχισα να παθαίνω άνοια; Σαν τον παππού Γιοχάνες; Ο παππούς δε θυμάται τίποτα. Την τελευταία φορά που πήγαμε να τον δούμε, παιδεύτηκε ώρα μέχρι να θυμηθεί το όνομά μου. Με είπε Γιόαχιμ, με είπε Φριντολίν, και τελικά χρειάστηκε να τον βοηθήσω λιγάκι για να θυμηθεί ότι με λένε Μπένιαμιν.

Κουνάω ξανά το κεφάλι μου.

«Δεν έκανες την εργασία σου;» επιμένει η κυρία Στάινμπαϊς.

Το ξέχασα, θα ήθελα να απαντήσω. Συγγνώμη, το ξέχασα τελείως. Εχτές το απόγευμα, βέβαια, έμαθα ένα σωρό πράγματα για τα αποδημητικά γεράκια. Είναι απίστευτα πουλιά, πιστέψτε με. Δε φαντάζεστε τις αποστά-

σεις που κάνει ένα γεράκι πετώντας κάθε άνοιξη και κάθε φθινόπωρο! Δε φαντάζεστε με πόση επιδεξιότητα κυνηγάει κίσσες, γλάρους και περιστέρια! Ακόμα και το σούρουπο, όταν κοντεύει να σκοτεινιάσει! Εκεί γκαζώνει το γεράκι, βολίδα πετάει! Είναι, σας το λέω, απίστευτο πουλί!

Δε λέω τίποτα. Κουνάω μόνο το κεφάλι μου. Το πιθανότερο είναι πως τα αποδημητικά γεράκια και οι συναρπαστικές τους συνήθειες δεν ενδιαφέρουν καθόλου μα καθόλου την κυρία Στάινμπαϊς. Η δασκάλα μου ενδιαφέρεται μόνο για εικονογραφημένες ιστορίες με δασοφύλακες και σκυλιά.

Ξεφυλλίζει ξανά το κόκκινο σημειωματάριό της. «Είναι η τρίτη φορά φέτος που ξέχασες να κάνεις τα μαθήματά σου» λέει. Αλήθεια; Δεν το είχα προσέξει.

Η κυρία Στάινμπαϊς παίρνει βαθιά ανάσα. Μπορώ να μαντέψω τι θα πει. Από τότε που πηγαίναμε Τρίτη τάξη δεν έχουμε αλλάξει δασκάλα.

Και δεν πέφτω έξω: «Μετά το τέλος της ώρας, μη βγεις για διάλειμμα. Θα ήθελα να πούμε δυο λόγια, Μπένιαμιν. Μάξι, διάβασέ μας, παρακαλώ, την ιστορία σου».

Τα δυο λόγια με τη δασκάλα μας δεν είναι ποτέ ευχάριστη υπόθεση. Εγώ το παθαίνω τουλάχιστον δύο φορές κάθε χρονιά. Και κάθε φορά σαν να κονταίνω δυο τρεις πόντους.

«Πριν από σένα είχα μαθήτριες τις αδερφές σου» αρχίζει, μόλις μένουμε μόνοι μας. Μιλάει πολύ σιγά, πρέπει να ακούς πολύ προσεκτικά για να καταλάβεις τι λέει. «Την Μπόνη, την Μπέτι και την Μπρούνη. Ποτέ καμιά τους δεν ξέχασε τα μαθήματά της. Με ακούς, Μπένιαμιν Φρόλιχ; Ούτε μία φορά στα τόσα χρόνια! Τι θα κάνω με σένα; Αύριο θα μου φέρεις γραμμένη την ιστορία σου. Τελειωμένη. Σύμφωνοι; Αν την ξεχάσεις, θα καλέσω τους γονείς σου. Κι αυτό είμαι βέβαιη πως δεν το θέλεις. Έτσι δεν είναι;»

Όχι βέβαια, δεν το θέλω. Καθόλου δεν το θέλω. Κουνάω το κεφάλι αρνητικά. Το κουνάω τόσο ζωηρά, που ζαλίζομαι.

«Να μείνω ήσυχη;»

«Και βέβαια, κυρία Στάινμπαϊς».

Ο δεκάχρονος Μπεν έχει τρεις μεγαλύτερες αδερφές, που τον νευριάζουν καθημερινά. Ο μπαμπάς του είναι πολύ καλός, αλλά τον μισό χρόνο λείπει σε ταξίδια για δουλειές. Η μαμά κάνει ό,τι μπορεί, αλλά ο Μπεν νιώθει πως δεν τον καταλαβαίνει. Μια μέρα, μια καινούρια μαθήτρια έρχεται στην τάξη του. Την λένε Αφροδίτη – και η ζωή του Μπεν αναπάντεχα αλλάζει, καθώς τα δυο παιδιά συνδέονται με μια σπάνια φιλία. Η Αφροδίτη, που έχει υπέροχη φωνή, κι ο Μπεν, που παίζει κιθάρα, φτιάχνουν μαζί με τον Μάτσε στα ντραμς ένα συγκρότημα: «Τα Παιδιά της Αφροδίτης». Όταν όμως το εστιατόριο των γονιών της Αφροδίτης παίρνει φωτιά και καταστρέφεται, η καριέρα του συγκροτήματος μοιάζει να φτάνει στο τέλος της...

ISBN:978-618-03-3675-7

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83675

metaixmio.gr

από 10 ετών